

วารสารวิชาการ อุตสาหกรรมศึกษา

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2556 (71 -80)

การวิเคราะห์ผลการสอบเพื่อประเมินระดับความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษและ
ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

วรรณวิมล รุ่งธีระ

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

1771/1 ถนนพัฒนาการ แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250

**An Analysis of the Test Results to Evaluate the English and Japanese Abilities of
Thai-Nichi Institute of Technology Students**

Wanwimon Rongtheera

College of General Education and Languages, Thai-Nichi Institute of Technology

1771/1 Pattanakarn Road, Suanluang, Bangkok 10250

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น หลังจากศึกษาจบหลักสูตรวิชาบังคับภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น จำนวน 18 หน่วยกิตตามที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นกำหนด โดยใช้การวิเคราะห์ผลทดสอบแบบวัดทางภาษาทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจัดทำขึ้น นอกจากนี้ยังมีเป้าหมายที่จะนำผลวิเคราะห์ที่ได้รับไปพัฒนาการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น รวมไปถึงการขยายผลการจัดการเรียนการสอนภาษาสำหรับกลุ่มผู้เรียนในสถาบันการศึกษาเฉพาะทางแห่งอื่น ๆ ต่อไป ตลอดจนเพื่อประเมินคุณภาพแบบวัดทางภาษาที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาจัดทำขึ้นอีกประการหนึ่งด้วย งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เอมาร้อยละ 93 จากจำนวนประชากรทั้งหมด จำนวน 542 คน ได้กลุ่มตัวอย่างที่เข้าทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ จำนวน 509 คน และกลุ่มที่เข้าสอบวัดความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นจำนวน 506 คน การวิเคราะห์ผลทดสอบวัดทำโดยใช้สถิติพื้นฐานได้แก่การหาความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษามีค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางภาษาอังกฤษในภาพรวมเท่ากับ 535 คะแนน จากคะแนนเต็ม 990 คะแนน โดยนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด รองลงไปเป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการอุตสาหกรรม และท้ายสุดเป็นนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมการผลิต โดยนักศึกษาโดยรวมมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการฟังสูงกว่าการอ่าน สำหรับภาษาญี่ปุ่น พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่หรือประมาณร้อยละ 60 สอบผ่านระดับ N4 (ใกล้เคียงกับระดับ 3 เต็มของ JLPT: Japanese Language Proficiency Test) และประมาณร้อยละ 77 สอบผ่านระดับ N5 (ใกล้เคียงกับระดับ 4 เต็มของ JLPT: Japanese Language

Proficiency Test) ส่วนที่เหลือคือผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่านั้น และเช่นเดียวกับผลสอบแบบวัดภาษาอังกฤษ นักศึกษาโดยรวมมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการฟังสูงกว่าการอ่าน โดยกลุ่มนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นมีคะแนนความสามารถสูงกว่านักศึกษาคณะอื่น ๆ ทั้งการอ่านและการฟัง ส่วนกลุ่มนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมยานยนต์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า แบบวัดระดับความสามารถทางภาษาที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาจัดทำขึ้นในครั้งนี้มีคุณภาพอยู่ในระดับดี สามารถใช้ในการสอบวัดได้ และยังสามารถใช้เพื่อเป็นต้นแบบในการจัดการเรียนการสอนด้านภาษาแก่สถาบันการศึกษาเฉพาะทางอื่น ๆ ซึ่งในปัจจุบันนี้มีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะด้านภาษาให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากถือเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นต้องมี

คำสำคัญ: ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ, ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น, การวิเคราะห์ผลการสอบ, แบบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น

Abstract:

The survey research on “Analysis of the Test Results to Evaluate Levels of English and Japanese Abilities of Thai-Nichi Institute of Technology (TNI) Students” had 3 main aims as follows: 1) To make a standard data set for the students’ abilities. 2) To evaluate the students’ language abilities after completing the 18 required language courses. 3) To use the test results as the ground for ~~im~~proving teaching learning techniques and as the model for setting the language teaching at other institutions. In addition, the aim to check the quality of the developed English and Japanese Ability Test was set. Five hundred and nine third year TNI students in 2009 academic year or 93% of the population were drawn for the study. The developed TNI English and Japanese Test 2009 were used as research instrument. Data analysis was made by using the basic statistical techniques: frequency, percentage, and mean . As the result, it was found that the average score of the English ability was around 535 (from 990). The Computer Engineering students have made the highest score of 555 and the Business Administration students and production Engineering students had made the lowest scores of 520 and 480 respectively. Most of the students had made higher scores in listening than reading. As for Japanese ability, it was found that around 60% of the group passed N4 level (level 3 of JLPT: Japanese Language Proficiency Test) and around 77% of the group passed the N5 level (level 4 of JLPT: Japanese Language Proficiency Test). The rest of group had made lower scores than this. The Business Administration (Japanese Program) group had made the highest scores both in listening and other tests, whereby the Production Engineering group had made the lowest scores. In conclusion, it was shown that in average, TNI students had made high scores both in English and Japanese Tests. Students in different majors had made different scores. Most of the students did well on listening test. Finally, the year 2009 developed English and Japanese Ability Tests are usable. The test results can be extended to be used as the model of language teaching at other institutions.

Keyword: Level of English Ability, Level of Japanese Ability, Test Analysis, TNI English Ability Test, TNI Japanese Ability Test

บทนำ

ในสภาพการณ์ปัจจุบันที่อิทธิพลของโลกาภิวัตน์ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง และยิ่งแต่ทวีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ นั้น ภาษาต่างประเทศเปรียบเสมือนเครื่องมือสำคัญในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องจาก

ภาษาต่างประเทศสามารถเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลในวัฒนธรรมต่าง ๆ ให้สื่อสารเข้าใจกันได้ และยิ่งช่วยในการศึกษาค้นคว้า และการเรียนรู้ใหม่ๆ ให้แก่บุคคลด้วย โดยเฉพาะสังคมปัจจุบันอาจถือได้ว่าการรู้ภาษาต่างประเทศเพียงภาษาเดียวนั้นไม่เพียงพอเสีย

แล้ว ดังจะเห็นได้ในหลายประเทศที่บังคับให้นักเรียนเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่า 2 ภาษา

สำหรับภาษาอังกฤษถือเป็นภาษากลางภาษาหนึ่งที่ใช้ติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลก รวมทั้งได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยมานาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ปัจจุบันซึ่งประเทศไทยได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของโลกที่มุ่งไปสู่โลกาภิวัตน์ ทำให้คนไทยต้องให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ และต้องพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่สามารถสื่อสารได้ดี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2544) ในเรื่องนี้ผู้เรียนจะต้องมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษในระดับดีพอสมควรเสียก่อน ทั้งในด้านโครงสร้างของไวยากรณ์ การอ่าน การฟัง และการเขียน ตลอดจนสามารถติดต่อสื่อสารเรื่องเฉพาะกิจได้ (วิภา วัฒนวงศ์, 2542) นอกจากนี้แล้ว จากการศึกษาที่ประเทศไทยจะต้องเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปีพ.ศ. 2558 นั้น ทำให้คนไทยจำเป็นต้องมีการปรับตัวหลายด้าน รวมทั้งการเตรียมพร้อมด้านภาษาก็เป็นสิ่งที่จำเป็นด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2550)

สำหรับภาษาญี่ปุ่นนั้น ถือเป็นหนึ่งในภาษาต่างประเทศที่กำลังเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ตลอดจนใช้ในการแข่งขัน และความร่วมมือกันทางเศรษฐกิจ การเมืองระหว่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังใช้ในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคลและระหว่างวัฒนธรรมต่างๆ และของญี่ปุ่นได้อย่างดีเยี่ยม (บุญศิญา เรื่องสมบูรณ, 2549) ในประเทศไทยภาษาญี่ปุ่นมีความสำคัญเป็นอันดับสอง รองลงมาจากภาษาอังกฤษ (สมพร โภมลทัต, 2548)

ปัจจุบันมีผู้เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นจำนวนมาก ทั้งในระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา มีการจัดสอบภาษาญี่ปุ่นอย่างหลากหลายทั้งในสถาบัน หน่วยงาน และองค์กรต่างๆ ทั่วประเทศ อย่างไรก็ตามภาษาญี่ปุ่นจะได้รับความนิยมมากขึ้นในประเทศไทย แต่ในด้านของการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนเป้าหมายของการเรียนภาษาญี่ปุ่นของบุคคล และกระบวนการต่างๆ ที่จะนำภาษาญี่ปุ่นไปใช้ประโยชน์ได้อย่างจริงจังนั้นยังมีปัญหาอยู่มาก ดังจะเห็นได้จากข้อมูลจากการวิจัยต่างๆ อาทิ เช่น งานวิจัยของ Japan Foundation ในปี 2006 และปี 2009

ที่พบว่าเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นในเอเชียแล้ว คุณภาพการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยยังอยู่ในระดับน้อย คือยังขาดแคลนทั้งจำนวนครูผู้สอน จำนวนผู้เรียน ตลอดจนขาดแคลนหลักสูตรการสอนต่อเนื่องระยะยาว และขาดระบบการเรียนการสอน และระบบการสอบวัดความสามารถที่มีคุณภาพอย่างจริงจัง ด้วยเหตุนี้การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยจึงยังดำเนินไปได้ไม่มากเท่าประเทศในเอเชียอื่น ๆ เช่น จีน เกาหลี เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่คนไทยจำเป็นต้องเรียนรู้ให้ถึงระดับที่ใช้การได้ดี และยังมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่งให้อยู่ในระดับที่สามารถสื่อสารได้ดีอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษาที่การเรียนภาษาต้องควบคู่ไปกับวิชาเอก และความสามารถด้านภาษาเป็นทักษะที่จำเป็นยิ่งสำหรับผู้ที่จะออกไปประกอบอาชีพในทุกสาขา (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2550) และสำหรับสถาบันอุดมศึกษาที่มีลักษณะเป็นสถาบันเฉพาะทาง (Specialized Institution) ในประเทศไทยก็มีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงนี้เช่นกัน คือจากเดิมที่เคยเน้นด้านการปลูกฝังคุณสมบัติและความสามารถทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแก่ผู้เรียนนั้น ได้เริ่มมองเห็นความสำคัญของทักษะทางด้านภาษาของผู้เรียน และได้ปรับเปลี่ยนหลักสูตรโดยเพิ่มการเรียนการสอนภาษาเข้าเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรด้วย โดยมุ่งหวังที่จะผลิตวิศวกรหรือนักเทคโนโลยีที่สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ จากผลการวิจัยที่สถาบันเฉพาะทางหลายแห่งในประเทศไทยได้จัดทำไว้เกี่ยวกับคุณสมบัติที่เป็นที่ต้องการของวิศวกรพบว่า ความสามารถทางการสื่อสาร ตลอดจนทักษะความสามารถทางภาษา และการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วเป็นคุณสมบัติของวิศวกรที่เป็นที่ต้องการในระดับสูง ดังนั้น จึงนับได้ว่าการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาของวิศวกร นักวิทยาศาสตร์ และนักเทคโนโลยี เป็นแนวคิดและองค์ความรู้ใหม่ที่สถาบันการศึกษาเฉพาะทางกำลังให้ความสนใจอย่างมาก (Nattha Kuptastien, 2010: 197-200)

สำหรับสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่นซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเฉพาะทางที่ได้รับการก่อตั้งขึ้นใหม่และเปิดสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นต้นมา มี

เป้าหมายในการดำเนินงานเพื่อการผลิตกำลังคนทางด้านธุรกิจ อุตสาหกรรม เช่น วิศวกร นักบริหาร ที่มีคุณภาพสูงให้แก่ประเทศ นอกจากนี้สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นยังกำหนดคุณสมบัติด้านความสามารถทางภาษาไว้อีกด้วย คือนักศึกษาจะต้องมีทักษะและความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศในระดับที่ใช้การได้ดี โดยเน้นหนักที่ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น (สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น, 2552 : ออนไลน์) ด้วยเหตุนี้สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นจึงจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นให้แก่นักศึกษาของสถาบันทุกคณะ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 โดยกำหนดให้มีการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศถึง 24 หน่วยกิต

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาเป็นหน่วยงานในสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่มีหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานทางสังคมศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นให้แก่นักศึกษาทุกคณะ โดยเปิดสอนวิชาบังคับด้านภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น อย่างละ 9 หน่วยกิต (3 รายวิชา) รวมทั้งหมดเป็น 18 หน่วยกิต¹ (สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา, 2552) ซึ่งสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้วางเป้าหมายไว้ว่า เมื่อนักศึกษาเรียนจบหลักสูตรวิชาบังคับดังกล่าวแล้ว ก่อนที่นักศึกษาจะเข้าร่วมโครงการสหกิจศึกษาในชั้นปีที่ 4 นักศึกษาจะต้องมีขีดความสามารถทางภาษาอยู่ในระดับที่ดี รวมทั้งสามารถพัฒนาให้ถึงระดับที่ใช้การได้ดีเมื่อจบการศึกษา เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายดังกล่าว สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาจึงจำเป็นต้องสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดระดับความสามารถทางภาษาของนักศึกษา เพื่อประเมินดูว่า ผู้เรียนที่ผ่านรายวิชาบังคับกลุ่มภาษาแล้ว มีความสามารถด้านต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบของภาษาอย่างไรบ้าง ทั้งนี้เพื่อนำเอาข้อมูลที่ได้รับมาพัฒนาหลักสูตร ตำราเรียน และการกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและญี่ปุ่นให้ดียิ่งขึ้น และตรงเป้าหมายมากที่สุดต่อไป รวมถึงเพื่อ

สามารถขยายผลของการเรียนการสอนด้านภาษาไปยังสถาบันอื่นๆ ในระยะต่อไปด้วย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อจัดทำฐานข้อมูลด้านระดับความสามารถทางภาษาทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น
2. เพื่อประเมินระดับความสามารถทางภาษาของนักศึกษาที่เรียนจบหลักสูตรวิชาบังคับภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น จำนวน 18 หน่วยกิตแล้ว โดยพิจารณาจากทักษะด้านต่างๆ ที่สำคัญ
3. เพื่อนำผลของการประเมินที่ได้ มาปรับปรุงพัฒนาเนื้อหาหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไป และเพื่อเป็นการประเมินคุณภาพของเครื่องมือสอบวัดระดับความสามารถทางด้านภาษาที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาได้สร้างขึ้น นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้รับนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนด้านภาษาแก่สถาบันเฉพาะทางอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อประเมินระดับความสามารถทางด้านภาษาของนักศึกษา โดยรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ผลจากผลการสอบวัดระดับความสามารถของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของทุกคณะ และทุกวิชาเอกที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาได้สร้างขึ้น ทั้งนี้ได้มีการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแล้ว พบว่ามีค่าความเชื่อมั่น ตลอดจนหาค่าความเที่ยงตรงของแบบวัดแล้ว พบว่า แบบวัดทั้งสองฉบับมีค่าความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงอยู่ในระดับสูง เชื่อมั่นได้

กระบวนการวิจัย

กระบวนการวิจัย แบ่งเป็นขั้นตอน ดังต่อไปนี้
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวนทั้งหมด 542 คน

¹ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 เป็นต้นมา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้ปรับปรุงหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป กลุ่มภาษา โดยกำหนดให้นักศึกษาทุกหลักสูตร (ยกเว้นหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น) ต้องเรียนกลุ่มวิชาภาษาบังคับจำนวน 24 หน่วยกิต (แบ่งเป็นวิชาภาษาอังกฤษ 9 หน่วยกิต และวิชาภาษาญี่ปุ่น 15 หน่วยกิต) และกลุ่มวิชาเลือกภาษาอีกอย่างน้อย 6 หน่วยกิต (สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น, 2554 : ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากกลุ่มประชากรข้างต้น โดยสุ่มจากกลุ่มผู้สอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ จำนวน 509 คน และสุ่มเอามาจากกลุ่มผู้สอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น จำนวน 506 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 93 ของกลุ่มประชากรทั้งสองกลุ่ม

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ

1. ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา
2. ความสามารถด้านภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา
3. คุณภาพของแบบวัดความสามารถทางภาษา

อังกฤษและภาษาญี่ปุ่น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้วิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ประจำปี 2009 (TNI English Ability Test 2009) จำนวน 1 ฉบับ แบ่งเป็น 2 ตอน คือ การฟัง และการอ่าน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นใกล้เคียง 1.00

2. แบบวัดความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ประจำปี 2009 (TNI Japanese Ability Test 2009) แบ่งเป็น 3 ฉบับ ประกอบด้วย ฉบับไวยากรณ์และการอ่าน ฉบับคันจิและคำศัพท์ และฉบับการฟัง ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นใกล้เคียง 1.00

เก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการจัดทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ ในช่วงสัปดาห์ที่สองของเดือนธันวาคม 2552 ใช้เวลาทดสอบ 3 ชั่วโมง และดำเนินการทดสอบความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นในช่วงสัปดาห์ที่สามของเดือนธันวาคม 2552 ใช้เวลาทดสอบ 3 ชั่วโมงเช่นเดียวกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการตรวจให้คะแนนแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่กำหนดไว้

2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติพื้นฐาน หาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย

สรุปผลการวิจัย

1. ผลจากการวิเคราะห์ผลคะแนนสอบวัดความสามารถทางภาษา แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1.1 ส่วนภาษาอังกฤษ

1.1.1 คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ 500-600 คะแนน และ 600 คะแนนขึ้นไป (จากคะแนนเต็ม 990 คะแนน)

1.1.2 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในภาพรวมเท่ากับ 535 คะแนน (คะแนนเต็ม 900 คะแนน) เมื่อแยกตามสาขาวิชาพบว่า นักศึกษาสาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ตามมาด้วยกลุ่มนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาวิศวกรรมยานยนต์ สาขาการจัดการอุตสาหกรรม และสาขาวิศวกรรมการผลิต (ดูตาราง 1 ประกอบ) มีผู้ได้คะแนนสูงสุดคือ 970 คะแนน และได้คะแนนต่ำสุดคือ 350 คะแนน

ตารางที่ 1 คะแนนสูงสุด-ต่ำสุด และค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยรวม จำแนกตามสาขาวิชา (คะแนนเต็ม 990 คะแนน)

สาขาวิชา	จำนวนผู้สอบ	คะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษ		
		สูงสุด	ต่ำสุด	เฉลี่ย
วิศวกรรมคอมพิวเตอร์	63	920	380	555
บริหารธุรกิจญี่ปุ่น	119	970	350	545
เทคโนโลยีสารสนเทศ	106	960	350	540
วิศวกรรมยานยนต์	119	960	355	530
การจัดการอุตสาหกรรม	75	860	350	520
วิศวกรรมการผลิต	27	830	350	480
รวม	509	970	350	535

1.1.3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนแต่ละด้านพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของการฟังด้านภาษาอังกฤษสูงกว่า

วรรณวิมล รุ่งธีระ

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2557 (71-80)

ค่าคะแนนเฉลี่ยของการอ่าน โดยค่าคะแนนเฉลี่ยของการฟังเท่ากับ 300 คะแนน (จากคะแนนเต็ม 495 คะแนน) และค่าคะแนนเฉลี่ยของการอ่านเท่ากับ 240 คะแนน (จากคะแนนเต็ม 495 คะแนน) โดยนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น มีค่าคะแนนเฉลี่ยทั้งทางการฟังและการอ่านสูงกว่านักศึกษาสาขาอื่น ๆ รองลงไปเป็นนักศึกษาสาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาวิศวกรรมยานยนต์ โดยมีนักศึกษาสาขาวิศวกรรมการผลิตมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดทั้งทางการฟังและการอ่าน

1.2 ส่วนภาษาญี่ปุ่น

ความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา แบ่งออกเป็น ระดับ N5 (ใกล้เคียงกับระดับ 4 เดิมของ JLPT: Japanese Language Proficiency Test) และระดับ N4 (ใกล้เคียงกับระดับ 3 เดิมของ JLPT: Japanese Language Proficiency Test) ซึ่งพบว่า

1.2.1 มีจำนวนนักศึกษาที่สอบผ่าน

ระดับ N5 จำนวน 388 คน คิดเป็นร้อยละ 76.68 (หรือประมาณร้อยละ 77) ของผู้สอบทั้งหมด และนักศึกษาที่สอบผ่าน N4 จำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 58.89 (หรือประมาณร้อยละ 60) ของผู้สอบทั้งหมด ซึ่งถือว่าส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

1.2.2 สำหรับผู้ที่สอบผ่านระดับ N5 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม (ผลรวมของข้อสอบทั้ง 3 ส่วน คือ ส่วนไวยากรณ์และการอ่าน ส่วนคันจิและคำศัพท์ และส่วนการฟัง) เท่ากับ ร้อยละ 63.84 (ดูตาราง 2 ประกอบ) โดย กลุ่มนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นทำคะแนนสูงสุดในทุกด้านของการทดสอบความสามารถตามมาด้วยสาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ สาขาการจัดการอุตสาหกรรม และสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยมีนักศึกษาสาขาวิศวกรรมการผลิต และสาขาวิศวกรรมยานยนต์ทำคะแนนต่ำสุด

ตารางที่ 2 ร้อยละเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ระดับ N5 จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	คะแนนความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ระดับ N5 (ร้อยละ)			
	ไวยากรณ์ / การอ่าน	คันจิ/ คำศัพท์	การฟัง	รวม
บริหารธุรกิจญี่ปุ่น	74.65	91.67	73.51	79.94
วิศวกรรมคอมพิวเตอร์	53.83	74.62	62.94	63.79
การจัดการอุตสาหกรรม	57.04	74.8	58.24	63.36
เทคโนโลยีสารสนเทศ	56.35	70.67	60.02	62.35
วิศวกรรมการผลิต	51.17	67.08	53.85	57.37
วิศวกรรมยานยนต์	51.55	64.24	52.92	56.24
รวม	57.43	73.85	60.25	63.84

ตารางที่ 3 ร้อยละเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ระดับ N4 จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	คะแนนความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ระดับ N4 (ร้อยละ)			
	ไวยากรณ์ / การอ่าน	คันจิ/ คำศัพท์	การฟัง	รวม
บริหารธุรกิจญี่ปุ่น	67.43	76.64	68.6	70.87
การจัดการอุตสาหกรรม	52.85	56.95	57.4	55.73
วิศวกรรมคอมพิวเตอร์	49.97	55.31	55.1	53.44
เทคโนโลยีสารสนเทศ	50.08	55.28	55.9	53.75
วิศวกรรมการผลิต	44.09	51.12	49.5	48.25
วิศวกรรมยานยนต์	43.21	51.08	48.6	47.62
รวม	51.27	57.73	55.86	54.94

1.2.3 สำหรับนักศึกษาที่สอบผ่านระดับ N4 (สูงกว่าระดับ N5) พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม คือ ร้อยละ 54.94 (ดูตาราง 3 ประกอบ) โดยนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดในทุกด้านที่ทำการทดสอบ รองลงมาคือสาขาการจัดการอุตสาหกรรม สาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาวิศวกรรมการผลิต และสาขาวิศวกรรมยานยนต์ได้ตามลำดับ

1.2.4 สำหรับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น สรุปได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจในคำศัพท์และจำตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นได้ดี รวมทั้งมีทักษะความสามารถด้าน

การฟังอยู่ในระดับที่ดีด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองด้านอยู่ในระดับที่สูง และมีคะแนนที่ดีทั้งในระดับ N5 และ N4

2. จากการวิเคราะห์ผลสอบวัดความสามารถทางภาษาทั้งสองภาษา พบว่า แบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ (TNI English Ability Test 2009) และแบบวัดความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (TNI Japanese Ability Test 2009) ที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาได้สร้างขึ้นเพื่อทดสอบวัดในครั้งนี้ สามารถใช้การได้จริง โดยสามารถตัดแยกกลุ่มนักศึกษาออกเป็นระดับต่างๆ ได้ตามความสามารถจริงของนักศึกษา ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ทั้งนี้ วัดได้จากการเปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการสอบในครั้งนี้กับผลการเรียนในชั้นเรียนจริงของนักศึกษา

3. นอกจากนี้ ยังพบว่าผลของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับในครั้งนี้ สามารถนำไปเป็นแนวทางในการจัดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาให้แก่ผู้เรียนในสถาบันการศึกษาเฉพาะทางอื่นๆ ต่อไปได้

อภิปรายผล

จากผลของการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถทำการอภิปรายผลตามประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. ตามที่พบว่า นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ คือประมาณ 500-600 คะแนน และ 600 คะแนนขึ้นไป (จากคะแนนเต็ม 990 คะแนน) ส่วนความสามารถด้านภาษาญี่ปุ่นนั้น นักศึกษาประมาณร้อยละ 60 ผ่านเกณฑ์การสอบวัดระดับ N4 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่น่าพอใจนั้น อาจมาจากการที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาได้ตั้งเป้าหมายของผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาไว้แล้ว และได้หาแนวทางและเทคนิคการสอน ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จตามที่ตั้งไว้ อันได้แก่ การจัดการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การสร้างแรงจูงใจในการเรียน และการสร้างความพึงพอใจในการเรียนให้แก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ (สุภัสสร จินดาไทย, 2551) รวมทั้งเน้นการฝึกปฏิบัติให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกจากนี้ ยังมี การทดสอบหรือการสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาของนักศึกษาแต่ละคนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ผู้สอนสามารถ

เข้าใจถึงระดับความสามารถของนักศึกษาส่วนใหญ่ และสามารถพัฒนาความสามารถของนักศึกษาให้ดีขึ้นได้ทั้งสองภาษา ซึ่งผลของการวิจัยที่ได้รับในครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยอื่นๆ อีกหลายเรื่องที่ว่า การสอนโดยการใช้เทคนิคการสอนรูปแบบต่างๆ ที่หลากหลาย โดยให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนเป็นหลัก มีการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน มีการฝึกปฏิบัติบ่อยครั้ง และทดสอบประเมินความสามารถของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้ผู้เรียนและผู้สอนเข้าใจในระดับความสามารถของผู้เรียนอย่างแท้จริง ก่อให้เกิดการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนได้สูงขึ้นเป็นลำดับ (ฉวีวรรณ จ้อยจิตร, 2541)

2. ตามที่พบว่า นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นในสาขาต่างๆ มีระดับพื้นฐานความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นไม่เท่ากัน โดยที่นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์คอมพิวเตอร์ และสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น มีคะแนนทั้งด้านภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นสูงกว่านักศึกษาสาขาอื่น ๆ เช่น สาขาการจัดการอุตสาหกรรม สาขาวิศวกรรมการผลิต เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านภาษาญี่ปุ่น นักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นมีความสามารถทางด้านภาษาญี่ปุ่นสูงกว่านักศึกษาสาขาอื่น ๆ อย่างชัดเจนทั้งในระดับ N5 และ N4 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะหลักสูตรของวิชาเอกการบริหารธุรกิจญี่ปุ่นมีเนื้อหาการเรียนการสอนที่เข้มข้นและมีจำนวนชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่นมากกว่ากลุ่มอื่น คือ ต้องเรียนกลุ่มวิชาภาษาบังคับจำนวน 33 หน่วยกิต แบ่งเป็นวิชาภาษาอังกฤษ 9 หน่วยกิต และวิชาภาษาญี่ปุ่น 24 หน่วยกิต (สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น, 2554 : ออนไลน์) รวมทั้งมีกลุ่มวิชาเฉพาะ ด้านภาษา อีกอย่างน้อย 6 หน่วยกิต ที่นักศึกษาต้องเรียนก่อนเข้าร่วมโครงการสหกิจศึกษาในชั้นปีที่ 4 อีกประการหนึ่ง คือ นักศึกษาแต่ละสาขายังมีพื้นฐานทางด้านภาษาที่ไม่เท่าเทียมมาแต่เดิม โดยนักศึกษาที่เรียนมาทางด้านสายศิลป์-ภาษา (ภาษาอังกฤษหรือภาษาญี่ปุ่น) ในระดับมัธยมศึกษา หรือผู้ที่มีโอกาสได้เรียนภาษาอังกฤษหรือภาษาญี่ปุ่นมาก่อนกลุ่มอื่นๆ หรือผู้ที่ได้รับโอกาสและการปลูกฝังความรู้ด้านภาษาจากครอบครัว หรือสิ่งแวดล้อม มักจะเป็น ผู้มีระดับความสามารถทางด้านภาษาสูงกว่ากลุ่มอื่น และสามารถพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาได้ดีกว่ากลุ่มวิชาอื่นๆ ก็เป็นได้ (บังอร พานทอง, 2549)

3. ตามที่พบว่า นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีระดับความสามารถทางการฟังสูงกว่าการอ่าน ในการสอบวัดระดับทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นนั้น อาจเป็นเพราะเป้าหมายที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้ตั้งไว้แต่ต้น นั่นคือ เน้นให้นักศึกษาได้พัฒนาความสามารถทางการพูด หรือการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ มากกว่าด้านการอ่าน ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาสามารถสื่อสารได้ดีและมีประสิทธิภาพ (สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 2551; 2552) จึงเป็นผลให้นักศึกษาของสถาบันมีระดับความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษและญี่ปุ่นค่อนข้างสูง ซึ่งผลของการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยอื่นๆ ที่พบผลเช่นเดียวกันว่า นักศึกษาไทยส่วนใหญ่มีระดับความสามารถทางการอ่านต่ำกว่าระดับความสามารถทางการฟังภาษาต่างประเทศ (ฉวีวรรณ จ้อยจิตร.2541; สุภัตสร จินดาไทย 2551)

4. ตามที่พบว่า มีนักศึกษาสามารถสอบผ่านแบบวัดความสามารถด้านภาษาญี่ปุ่น ระดับ N5 ได้ถึงร้อยละ 76.68 หรือร้อยละ 77 ของผู้สอบทั้งหมด และมีนักศึกษาสอบผ่านแบบวัดความสามารถด้านภาษาญี่ปุ่น ระดับ N4 ประมาณร้อยละ 60 ของผู้สอบทั้งหมดนั้น อาจมาจากการที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษามีความมุ่งมั่นที่จะถ่ายทอดความรู้ภาษาญี่ปุ่นให้แก่นักศึกษาอย่างเต็มที่ ตั้งแต่ก่อนเข้าเรียนจริง ซึ่งถือเป็นช่วงของการปรับพื้นฐานด้านภาษา รวมทั้งตลอดเวลาที่ศึกษาอยู่ ณ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นแห่งนี้ ด้วยการจัดการเรียนการสอนอย่างครบวงจร ทั้งการเรียนในชั้นเรียน นอกชั้นเรียน การสร้างแรงจูงใจในการเรียน และการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้ตลอดเวลา จึงทำให้นักศึกษามีความพร้อมในการเรียนอย่างดียิ่ง (สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา 2551; 2552)

5. ตามที่พบว่า นักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นสามารถทำคะแนนการสอบวัดความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นได้สูงกว่านักศึกษากลุ่มอื่นในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็น ด้านไวยากรณ์และการอ่าน ด้านคำศัพท์และตัวอักษรคันจิ และด้านการฟังนั้น อาจเนื่องมาจากหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่นมีความเข้มข้นกว่าของสาขาวิชาอื่น ๆ (คู่มือนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 2552) จึงทำให้มีความสามารถในหลายๆด้านสูงกว่าก็เป็นได้

6. สำหรับข้อสรุปที่ว่า นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับ N5 และ N4 ซึ่งเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้นั้น อาจมาจากการที่สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นฯ และสำนักวิชาพื้นฐานและภาษาได้ตั้งเป้าหมายตามยุทธศาสตร์และแผนงานที่วางไว้สอดคล้องกัน ทำให้สามารถยกระดับความสามารถทางด้านภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (แผนยุทธศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 2551; 2552; ยุทธศาสตร์การดำเนินงานของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา 2551; 2552)

7. ตามที่พบว่า แบบวัดระดับความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น (TNI English and Japanese Abilities Test) ที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาได้สร้างนั้น เป็นแบบวัดที่มีประสิทธิภาพสามารถใช้งานได้ และสามารถจำแนกระดับความสามารถของนักศึกษาได้นั้น อาจมาจากการที่สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาได้ทำการทดสอบความสามารถของนักศึกษาอย่างต่อเนื่องตลอดมา ทำให้เข้าใจถึงระดับความสามารถที่แท้จริงของนักศึกษา และสามารถสร้างแบบวัดที่มีประสิทธิภาพได้สำเร็จ (เพ็ญแข ประจวบจันทน์ และ วรรณวิมล รุ่งธีระ. 2552; รายงานประเมินตนเอง สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา. 2552)

8. ผลของการประเมินระดับความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ได้รับ สอดคล้องกับผลของการวิจัยด้านความต้องการของสถาบันการศึกษาเฉพาะทาง และสถานประกอบการในเรื่องคุณสมบัติทางการเรียนการสอน และทักษะทางภาษาของผู้ที่จบการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งพบว่า ทักษะด้านภาษามีความสำคัญอยู่ในอันดับต้น ๆ ดังนั้น ผลงานวิจัยครั้งนี้จึงสนับสนุนแนวคิด และการสอนทักษะทางภาษา ซึ่งควรเป็นเป้าหมายสำคัญอันหนึ่งในหลักสูตรการสอนสำหรับวิศวกร และนักวิทยาศาสตร์สาขาต่างๆ ด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาเพื่อหาวิธีการสอนเพื่อยกระดับความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา สถาบัน

เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เพื่อนำข้อมูลการศึกษาที่ได้รับไป พัฒนาการจัดการเรียนการสอนจริงต่อไป

2. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาเพื่อหา แนวทางในการพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนอย่าง ครบวงจรทั้งภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น เพื่อให้ให้นักศึกษามีทักษะทางภาษาที่ทุกด้าน

3. ควรมีการศึกษาต่อไปอย่างต่อเนื่อง โดย จัดทำเป็นโครงการวิจัยย่อยๆ หลายโครงการ ในรูปแบบ ของการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนทั้งด้าน ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ทั้งนี้เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนในด้านต่างๆ ของนักศึกษา แล้วนำผลที่ได้มา ปรับปรุง แก้ไข ให้เกิดการพัฒนาด้านการเรียนการสอนที่ รอบด้านมากขึ้น

4. ควรจัดทำวิจัยประเภทการวัดประเมินผล ประสิทธิภาพในการสอนของคณาจารย์แผนกภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นของสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา รวมทั้งมี การ ประเมิน ผล ความ สามารถ ในการ เรียน ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาสาขาต่างๆ อย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง เพื่อนำผลการประเมินมาเป็นแนวทางในการ จัดการเรียนการสอนต่อไป

5. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาเพื่อ พัฒนาแบบวัดความสามารถทางภาษาให้มีประสิทธิภาพ มากยิ่งขึ้น และควรมีการสร้างแบบวัดความสามารถทาง ภาษาที่แยกวัดความสามารถในทักษะต่างๆ ได้อย่าง สมบูรณ์

6. ควรมีการวิจัยแบบขยายผล โดยใช้กลุ่ม ตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในสถาบันเฉพาะทางแห่งอื่นๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ สามารถนำองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพ ทางด้านต่างๆ ของนักศึกษา โดยเฉพาะด้านภาษาให้มีความ สมบูรณ์ แทนที่แนวความคิดที่จะปลูกฝัง ความสามารถเชิงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพียงอย่าง เดียว

7. สำนักวิชาพื้นฐานและภาษาควรทำการศึกษา เพื่อหารูปแบบ (Model) ของการสอนภาษาที่มี ประสิทธิภาพ ให้แก่ กลุ่มผู้เรียนทางด้านวิศวกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อที่จะสามารถนำไปใช้จริง ได้ต่อไป

บรรณานุกรม

- ฉวีวรรณ จ้อยจิตร. (2541). การพัฒนาแผนการสอน ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคู่มือ จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมภาษาอังกฤษชั้น ประถม ศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บังอร พานทอง. (2549). “การวิเคราะห์ความสามารถ และ ข้อบกพร่องในการอ่านและการเรียนรู้ ภาษาไทย : กรณีศึกษานักเรียนระดับ ประถมศึกษา” ในวารสาร วิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มศว, ฉบับที่ 1, หน้า 36-41.
- เพ็ญแข ประจันปัจฉินีก และ วรรณวิมล รุ่งธีระ (2552). รายงานวิจัยการศึกษาการจัดเตรียมข้อสอบวัด ระดับ ภาษา ญี่ปุ่น และ ภาษา อังกฤษ ของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : สถาบัน เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
- สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น (2551-2555). ยุทธศาสตร์ และแผนดำเนินงานระยะ ยาว 5 ปี. กรุงเทพฯ : สืบค้นเมื่อ 12 เมษายน 2553, จาก www.tni.ac.th.
- สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น (2552). คู่มือนักศึกษา ประจำปีการศึกษา 2552. กรุงเทพฯ : สถาบัน เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544). ยุทธศาสตร์ในการแข่งขันทางเศรษฐกิจและ สังคม ระหว่างชาติ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (2550). กรอบแผน อุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี (พ.ศ. 2551-565). สืบค้นเมื่อ 21 พฤษภาคม 2554, จาก www.kut.or.th.
- สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา (2552). รายงานการ ประเมิน ตนเองทางการศึกษา ปีการศึกษา 2552. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

สุภัทสร จินดาไทย (2551). รายงานวิจัยปัญหาในการ
เรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบัน
เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : สถาบัน
เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

สมพร โกมารทัต (2548). รายงานผลการวิจัย
การศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมการสอน
ภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาที่สอง ระหว่าง
มหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับมหาวิทยาลัย
ในประเทศญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิต.

Japan Foundation. (2006). **Survey Research on
Japanese Teaching.** Bangkok : Japan
Foundation.

----- . (2009). **Survey Research on
Japanese Teaching.** Bangkok : Japan
Foundation.

Natha Kuptasthien. (2010). "Attitude", Number 1
Industrial Engineer's Qualification
Requirement for Thai Major Industries.
ICBIR 2010 Conference Proceedings, pp.
197-200.